

Còmic | Josep Gálvez

Cicles

Fins ara, a Peter Kuper aquí només el coneixíem en un vessant creador, i força creatiu: el de les versions d'obres literàries com ara *La transformació*, de Franz Kafka, i *La jungla*, d'Upton Sinclair. Amb la publicació de *No te olvides de recordar* apareix un autor que es mou còmodament pels espais autobiogràfics amb una conjuminació de sinceritat i habilitat narrativa molt suggeridora.

Com indica el títol, la narració s'estableix a partir d'una relació, emmarcada en un període de deu anys (entre el 1995 i el 2005), entre els records del protagonista i les vivències en el temps actual al voltant de la seva paternitat. L'inici del llibre, a banda d'unes divertides pàgines sobre els secrets dels autors de còmic, ens situa en el temps de la concepció de l'Eli, la filla de Peter i Sandra, la seva companya, i en les expectatives -canvis, responsabilitat, incerteses, inseguretats- que genera. La inquietud pel futur de la seva descendent activa la memòria personal de l'autor sobre les seves experiències amb el sexe i les drogues a l'adolescència i joventut.

L'autonomia d'Eli

La connexió entre el present, dominat per la barreja d'exigències i compensacions afectives de ser i exercir de pare, i la recuperació de les diferents etapes del seu aprenentatge social, continua fins al final del cicle vital amb els primers passos de l'autonomia personal d'Eli.

La mirada de Kuper, honesta, irònica i juganera, es reflecteix en un grafisme molt expressiu i

* AL DEL T: ARMAS DE DESTRUCCIÓN MASIVA.

força càlid i en una planificació àgil que es reforça amb l'escaificació imaginativa d'expressives pàgines que introdueixen la representació d'allò que els ulls no veuen.*

No te olvides de recordar

Peter Kuper / Astiberri Ediciones / Bilbao, 2008 Pàgines: 240/ Preu: 21 euros

Una de les pàgines d'aquesta novel·la gràfica de Peter Kuper que conté força elements autobiogràfics

AMBAQUELLA ALEGRIA

EVA PIQUER

Vius o treballes?

No és fàcil triar entre la feina i la vida. No ho deu haver estat tampoc per a la ministra francesa Rachida Dati, que dimecres va tornar a treballar *full-time*, cinc dies després d'haver tingut una filla per cesària. Si hagués patit qualsevol altra cirurgia abdominal, segur que avui encara estaria fora de servei, i amb motiu. Però tractant-se d'un part, toca fer veure que aquí no ha passat res. No fos cas que algú pogués pensar que la maternitat és un obstacle per fer carrera. La planyo: ella és tan víctima com tu i com jo de la gran estafa que hem muntat entre tots, segons la qual les dones ens realitzem fent una doble o triple jornada amb aquella alegria. I sense despentinat-nos, tu.

La disjuntiva entre la feina o la vida és menys aparent quan tenim un ofici que ens agrada, però tard o d'hora l'obligació professional s'estavella contra l'esfera privada. Estar al cent per cent a tot arreu és matemàticament impossible. Si Rachida Dati manté aquest ritme laboral, la filla de la ministra (alimentada amb biberó des del primer plor) coneixerà la seva mare per les fotos dels diaris, i gràcies.

Una manera de compatibilitzar la feina i la vida és fer de la vida la teva feina. Que et paguin per anar vivint i anar-ho explicant, en dosis diàries i gairebé tal com raja. Ho fan les nord-americanes Erin Zammett i Christine Coppa, autores de dos dels blogs inclosos a l'edició electrònica de la revista *Glamour*. "És cert: em guanyo la vida bloguejant sobre la meua experiència com a mare soltera -admet Coppa-. Creieu-me, no sóc l'única escriptora que recrea per escrit la vida real". I afegeix: "No sento que m'estigui aprofitant del meu fill, simplement he trobat una forma de guanyar-me el sou que em permet estar molt de temps amb ell". Felicitats, noia. Si em paguessin per escriure un blog, us informaria fins i tot del nombre de rentadores que poso cada dia.*

ELPOEMA

Begonya Mezquita

Sagunt, 1968

Títol poemari: Una illa

Editorial: Edicions 96

Fragments

Els pensaments ara poden amb mi
(avui he tornat, feia temps que no hi tornava).
Camine en silenci, faig cap al fred,
fixe l'ull, taca roent, passió.
No m'ature, decidida entre mapes
veig encara fulles i ombres,
veig el fil d'un camí, sanefa o arrel.
Pare tan sols l'oïda, cau el sol.

S'estén damunt la terra, crit de por,
també herba o bé rocall, fragments.
Reconec aquesta imatge que crema,
com brases torna el verb, crea claror.
Amb els ulls àvids de temps i de son
voldria fer demà pel riu de sempre,
voldria fixar l'ull, saber tornar,
naufragar, si cal, mentre el fred arriba.

